

Het leven van den eerbiedwaardigen Overledene streefde alle jubileums voorbij in lengte van dagen. En die dagen waren ook bijzonder gevuld tot het laatste. Er waren geen dagen genoeg in de week om plaats te verleen en aan al de belangrijke werken welke aan zijn zorgen toevertrouwd waren. Geen verloftijd.

Diensten en bediening in Sinte Walburga met sermoenen, leering en meest bezette biechtstoel; onderhoud en herstel van de monumentale kerk tweemaal gebombardeerd; bezoek bij de parochianen ten huize en ontvangst te zijnent; algemeen bestuur der Damen Bernardinnen; bestuur van de Zusters der H. Kindsheid en van het Begijnhof; Voorzitter van de comiteiten van de lagere scholen en van de jongens- en meisjesberoepsschool, van het comiteit van den werkmanskring, van St Vincentius a Paulo, ondervoorzitter van de bestuurscommissie in het gevang; deken van 17 parochies! Geen wonder dat er op zijn werktafel, en nog stoelen daarbij, altijd een berg brieven en papieren lag met drie verdiepen.

Want als Kanunnik Geysels aan het hoofd stond van een werk was het niet een bloote eertitel; hij maakte daarvan zijne taak. En als hij zegde "mijne kerk", was dit niet enkel in den zin van recht of meesterschap, maar ook voor de volledige toewijding en de gave van zich zelve. Hij was volgens het woord van St Paulus, met zijne parochie vereenigd gelijk Christus met de heele Kerk. En dat voelde men aan. Het was de man uit een stuk maar steeds de ware priester, met wijzen raad, met klaar gedacht, onbewimpeld gezegd en dat bij voorkeur afdaalde naar de geringsten. In al deze trekken ligt reeds veel dat van Christus is. Op zijn sterfbed zegde hij tot besluit: «Ik offer mijn leven voor mijne parochianen».

Voor de achtbare familie met den eerwaarden Neef was hij de eer en de vreugde; voor parochianen en vrienden was hij de leider en het toonbeeld; nu zullen wij hem gedenken bij het Altaar des Heeren.

Jezus! Maria! Jozef!

(7 jaren)